

Arrest

nr. 61 583 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2011 om 16 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS-HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dienden op 4 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Bulgaarse autoriteiten op 18 april 2011 om verzoeker terug te nemen, gelet op het gestelde in artikel 16.1. (e) van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria

en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiel-verzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. De Bulgaarse autoriteiten stemden in met dit terugnameverzoek op 3 mei 2011.

1.4. Op 3 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Deze beslissing werd betekend op 4 mei 2011.

Zij vormt de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker wijst erop dat hem het voordeel van de pro deo rechtsbijstand werd toegekend en vraagt te worden vrijgesteld van het betalen van rolrechten zoals bepaald in artikel 39/68-1, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verwerende partij vraagt in haar nota de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij.

2.3. Artikel 39/68-1, § 5, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als met toepassing van artikel 39/82, § 3, eerste lid, de vordering tot schorsing zich uitsluitend beperkt tot een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en indien de vordering tot schorsing niet werd toegestaan, dan is het rolrecht voor deze vordering tot schorsing verschuldigd bij het indienen van een verzoekschrift tot nietigverklaring.”

2.4. Zoals blijkt uit voormeld wetsartikel geschiedt de uitspraak over de vrijstelling van betaling van het rolrecht of de berekening van het verschuldigd rolrecht slechts in een mogelijke verdere fase van het geding. De Raad kan derhalve in deze fase van het geding geen uitspraak doen over de in de punten 2.1. en 2.2. omschreven verzoeken

3. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering had van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de

geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij meldt in haar nota dat de bestreden beslissing werd ingetrokken op 16 mei 2011. Zij voegt bij haar nota daarvan een overtuigingsstuk. Zij betoogt dat de verzoekende partij derhalve geen belang meer heeft bij onderhavige vordering aangezien ze zonder voorwerp is geworden.

Verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat zij *“met plezier vaststelt dat de bestreden beslissing werd ingetrokken”*.

In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De Raad dient samen met de verwerende partij vast te stellen dat verzoeker geen belang meer heeft bij de ingestelde vordering, aangezien de Raad niet meer kan schorsen wat *ab initio* ingetrokken werd.

De ingestelde vordering is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizendenelf door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA